

dan ikke i vor Magt at stille Forslag om, at der skal oprettes særlige Ministerier. Det er ifølge Grundloven Kongen, der bestemmer Antallet af Ministerier, og vi have derfor været afskaarne fra at stille Ændringsforslag derom. Jeg er dog sikker paa, at naar denne Ordning har virket en Tid, vil det vise sig, at for at faa det til at virke saaledes, som Erhvervslivets Mænd ønske det, vil det blive nødvendigt at gaa et Skridt videre og oprette et særligt Handelsministerium. Vi betragte imidlertid den foreslaaede Ordning som et Fremskridt og skulle derfor anbefale at stemme for Lovforslaget med de af Udvalget stillede Ændringsforslag.

Fraenkel: Det ærede Medlem, som nu satte sig, frygtede for en Tvedeling af Udenrigsministeriet — det ene af de to store principielle Hovedpunkter ved den ny Ordning — ud fra den Betragtning, at det vilde blive det ene af de to Departementer, der fik Overtaget i Ministeriet, og det vilde da blive det diplomatiske Departement. Jeg deler ikke denne Betragtning. Jeg synes, den højtærede Udenrigsminister har truffet rigtigt, naar han ved første Behandling udtalte, at til de forskellige Tider ville et af de forskellige Departementer være det vigtigste, til en Tid det ene, til en anden Tid det andet, alt eftersom Opgaverne forelaa. Men jeg ser ikke nogen Ulykke i, at en Ordning som denne kunde lede over til Dannelsen af et Handelsministerium. Tværtimod, det skulde glæde mig, om den gjorde det.

Alligevel er jeg nu som før en afgjort Modstander af denne Tvedeling af Udenrigsministeriet i to Departementer, medens Direktørposten skal bortfalde. Det har været mig en stor Glæde at se af Betænkningen, at det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (N. Neergaard) har fastholdt sin Mening i saa Henseende, om han end ikke har givet den Udtryk i noget Ændringsforslag. Det ærede Medlem udtaler i Betænkningen, at ogsaa han mener, at denne Deling i to Departementer er forkert. Alligevel stiller det ærede Medlem ikke noget Ændringsforslag, naturligvis fordi han mener, at det ikke vilde nytte noget. Naar han, hvis Indflydelse rækker langt videre end min, ikke har

villet stille noget Ændringsforslag, vilde det naturligvis være urimeligt for mig at tænke derpaa, men det skal dog ikke afholde mig fra igen at tage selve Spørgsmaalet om de to Departementer op til Behandling og søge at godtgøre, hvorfor jeg mener, at det er forkert at ordne sig paa den Basis i Udenrigsministeriet.

Jeg forstaaer saa godt, at den højtærede Udenrigsminister har faaet den Tanke, og at den har sat sig fast hos ham. Jeg forstaaer godt, at Udenrigsministeriet, som det er, er mindre handleligt, end en Udenrigsminister, der arbejder meget med selv, kunde ønske. Men jeg har allerede tidligere sagt, det ligger ikke i Organisationens, det ligger i Personalets. Der er et Spørgsmaal, jeg nødig, eller rettere sagt ikke, vil ind paa her i Salen, men noget kan jeg dog sige om det. Jeg kan sige det, fordi denne Udtalelse netop gælder en Embedsmand, for hvem jeg har baade Agtelse som Embedsmand og Hengivenhed. Muligvis deler han ikke denne Følelse, men det skal ikke afholde mig fra fuldt ud at anerkende hans Værd. Det er Direktøren for Udenrigsministeriet. Han er ikke konsulatsuddannet og har ikke Indsigt i Konsulatsforhold. Det ser man ogsaa tydeligt af Lovforslaget om Lønningerne til Udenrigsministeriet. Thi af dets midlertidige Bestemmelser fremgaar det, at Direktøren vil trække sig tilbage paa den ene Departementschefspost. Det staar der ikke lige ud, men det er alligevel klart at se. Han har ikke Indsigt i Konsulatssager ud over, hvad han har faaet ad almindelig Kontorvej i den Tid, han har været Direktør. Nu er det naturligvis en Ulempe for den højtærede Udenrigsminister, at han ikke kan modtage sit Referat gennem Direktøren, men maa modtage det ved Departementssekretæren, og jeg forstaaer meget godt, at den Tanke nu sætter sig fast hos Udenrigsministeren: Det er dog bedre, at denne Mand som Departementschef faar direkte Referat til Ministeren. Men den højtærede Minister vil dog indrømme, at det altsaa dog er ud fra et personligt Standpunkt, at man træffer en indgribende organisatorisk Foranstaltning, som helt omdanner Ordningen af dette Ministerium, og gør det uden saglig Nød-